

РЕШЕНИЕ

№ 443

гр. Пловдив, 13.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Катя Ст. Пенчева Въззивно търговско дело № 20235001000528 по описа за 2023 година

Производството е въззивно по реда на чл.258 и сл. и чл.294 от ГПК.

С решение №139/22.11.2019г., постановено по т.д. №191 по описа за 2018г. на Окръжен съд Хасково, са отхвърлени предявените субективно съединени иски с правно основание чл.226 ал.1 КЗ /отм./ от К. Т. Д. ЕГН *****, Г. Д. Д. ЕГН *****, действащ чрез своята майка и законен представител К. Т. Д. ЕГН ***** за сумите от по 200 000лв. за всеки от тях, от Г. П. Д. ЕГН ***** и С. Г. Д. ЕГН ***** за сумите от по 30 000лв. за всеки от тях, предявени като частични от пълния претендиран размер от 150 000лв. за всеки от тях, от П. Г. Д. ЕГН ***** и Д.Б. Д. ЕГН ***** за сумите от по 100 000лв. за всеки от тях против ЗК «Е.» АД, С., ЕИК ***, представляващи обезщетения за неимуществени вреди, причинени от настъпилата на 29.11.2013г. смърт на Д. Г. Д., вследствие ПТП, станало на 29.11.2013г. между МПС автобус марка «М.», с рег. № ***, управляван от Д.Д.Д. и микробус, марка «М.», модел «С.» с рег. № ***, управляван от Д. Г. Д..

По въззивна жалба на ищите К. Т. Д., Г. Д. Д., действащ чрез своята майка и законен представител К. Т. Д., Г. П. Д., С. Г. Д., П. Г. Д. и М. П. Б.

срещу решението на окръжен съд Хасково, е образувано в.т.д №336/2020г. по описа на ПАС. С решение №260008/18.09.2020г., постановено по в.т.д. №336/2020г. по описа на ПАС, е обезсилено решение №139/22.11.2019г., постановено по т.д. № 191/2018г. по описа на Окръжен съд Хасково и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на Окръжен съд Хасково. /Въззивният съд е констатирал, че ищцата Д.Б. Д. е починала на 26.08.2019г. - в хода на производството, за което първоинстанционният съд е надлежно уведомен и в проведеното на 07.10.2019г. открито съдебно заседание е конституирал наследниците на починалия ищец, макар да не е постановил изрично определение за заличаване на починалата ищца Д. Д.. Въпреки това в постановеното от него решение съдът е отхвърлил иска на починалата в хода на производството Д.Б. Д., а конституираните като ищци наследници на последната – Г. П. Д. и М. П. Б., не са посочени нито в мотивите на постановения съдебен акт, нито в неговия диспозитив./

По подадена касационна жалба от „З. Е.» АД, с решение №32/01.04.2022г., постановено по т.д. №65/2021г. на ВКС, е отменено решение №260008/18.09.2020г., постановено по в.т.д. №336/2020г. по описа на ПАС *в частта*, с която е обезсилено решение №139/22.11.2019г., постановено по т.д. № 191/2018г. по описа на Окръжен съд Хасково и по отношение на ишците К. Т. Д., Г. Д. Д., действащ чрез своята майка и законен представител К. Т., Г. П. Д., С. Г. Д. и П. Г. Д.. Делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на ПАС в отменената част. По този повод е образувано в.т.д. №214/2022г. на ПАС.

С решението на ВКС обаче е оставено в сила решение №260008/18.09.2020г., постановено по в.т.д. №336/2020г. по описа на ПАС *в останалата му част*: досежно обезсилването на първоинстанционното решение №139/22.11.2019г., постановено по т.д. №191/2018г. по описа на Окръжен съд Хасково за отхвърлянето изцяло на субективно съединения пряк иск срещу „Е.“ АД за присъждане на обезщетение в размер на 100 000лв. за неимуществени вреди спрямо ищцата Д.Б. Д., починала в хода на производството пред първостепенния съд на 26.08.2019г., както и за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първостепенния съд, който да се произнесе по новия пряк иск на Г. П. Д. за обезщетение за неимуществени вреди с цена 50 000лв. /която сума се претендира в качеството

му на наследник на починалата Д.Б. Д./, както и по съществото на прекия иск на М. П. Б., с предмет – същите вреди, който е с цена 50 000лв. /която сума се претендира в качеството ѝ на наследница на починалата Д.Б. Д./.

С определение от 06.04.2022г. производството по в.т.д. №214/2022г. По описа на ПАС е прекратено и делото е изпратено на Окръжен съд Хасково, за първоначално произнасяне по исковете, предявени от Г. П. Д. и М. П. Б., като новоконституирани страни наследници на починалата Д.Б. Д., като е постановено, при стабилизиране на постановеното първоинстанционно решение по тези искове или при обжалването му, делото да се изпрати на ПАС за общо разглеждане и произнасяне по постъпилите въззивни жалби.

След връщане на делото на Окръжен съд Хасково, с решение №40/17.02.2023г., постановено по гр.д. № 207/2022г. по описа на Окръжен съд Хасково, са отхвърлени прекият иск на М. П. Б. и съединеният с него нов пряк иск на Г. П. Д., ЕГН*****, и двамата наследници на Д.Б. Д., б.ж. на гр.Х., конституирани като ищци с протоколно определение постановено в открито съдебно заседание на 07.10.2019г., по т.дело №191/2018г., по описа на ОС-Хасково против ЗК „Е.“ АД, С. с ЕИК *** за сумата в размер на по 50 000лв. по всеки иск - застрахователно обезщетение за претърпените неимуществени вреди в резултат на ПТП на 29.11.2013г. лично от Д.Б. Д., починала в хода на производството по т.дело № 191/2018г. по описа на ОС-Хасково.

Срещу постановеното решение №40/17.02.2023г. по гр.д. № 207/2022г. по описа на Окръжен съд Хасково е подадена въззивна жалба от М. П. Б. и Г. П. Д..

С определение №386/24.04.2023г., постановено по реда на чл.248 от ГПК, е допълнено Решение №40/17.02.2023г., постановено по гр.д. №207/2022г. по описа на Окръжен съд - Хасково, в частта за разноските, като: М. П. Б., с ЕГН ***** и Г. П. Д., с ЕГН ***** са осъдени да заплатят на ЗД „Е.“ АД, с ЕИК *** сумата в размер на 2 211лв., представляващи сторени разноски, като молбата на ЗД „Е.“ АД, с ЕИК *** в останалата ѝ част е оставена без уважение.

В подадената въззивна жалба, по която е образувано в.т.д. №336/2020г. по описа на ПАС и в подадената въззивна жалба от М. П. Б. и Г. П. Д. срещу решение №40/17.02.2023г., постановено по гр.д. № 207/2022г. по описа на

Окръжен съд Хасково, са въведени оплаквания, че обжалваните решение са неправилни, необосновани и постановени в противоречие със събраните по делото доказателства и в нарушение на съдопроизводствените правила. Твърди се, че решенията на ОС Хасково не са достатъчно мотивирани, тъй като не са обсъдени прецизно и всеобхватно събраните по делото доказателства. В тази насока са коментирани показанията на свидетелите М.Х. и В.К.. Коментирани са заключенията от допуснатите съдебноавтотехнически експертизи, като във въззивната жалба, по която е образувано в.т.д. №336/2020г., се твърди, че изготвеното заключение не е обективно, а във въззивната жалба срещу решение №40/17.02.2023г., постановено по гр.д. №207/2022г. се акцентира върху допълнителното заключение от САТЕ, изготвена от вещото лице У.. Жалбоподателите молят да се отменят отхвърлителните решения, като се уважат изцяло предявените от тях искове за обезщетение за неимуществени вреди.

В постъпилия в срока по чл.263 ал.1 от ГПК отговор от въззиваемата страна – „З. Е.“ АД, се оспорват подадените въззивни жалби.

Срещу определение №386/24.04.2023г., постановено по реда на чл.248 от ГПК, е подадена частна жалба от М. П. Б. и Г. П. Д.. Частната жалба е срещу тази част от определението, с която е допълнено Решение №40/17.02.2023г., постановено по гр.д. №207/2022г. по описа на Окръжен съд - Хасково, в частта за разноските, като: М. П. Б., с ЕГН ***** и Г. П. Д., с ЕГН ***** са осъдени да заплатят на ЗД „Е.“ АД, с ЕИК *** сумата в размер на 2 211лв., представляващи сторени разноски. Частната жалба съдържа позоваване на незаконосъобразност и неправилност на определението в обжалваната част, с доводи, че самото решение е обжалвано и с оглед изхода от въззивното производство, следва да се отмени и определението по чл.248 от ГПК.

Не е постъпил отговор по подадената частна жалба от насрещната страна – „З. Е.“ АД.

Страните претендират сторените по делото разноски, като от страна на жалбоподателите се претендира адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 от ЗА, а от въззиваемата страна се претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съгласно чл.269 от ГПК, въззивният съд проверява правилността на

първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон.

Въззивните жалби са допустими, като депозирани в законоустановения срок от надлежна страна и с предписаното от закона съдържание.

Предмет на обжалване в настоящия процес са валидни и допустими решения.

Решенията, постановени по т.д. №191/2018г. и гр.д. №207/2022г. по описа на окръжен съд Хасково, са постановени по предявени субективно съединени иски с правно основание чл.226 ал.1 от КЗ /отм./.

Ищците в първоинстанционното производство – К. Т. Д., Г. Д. Д., действащ чрез своята майка и законен представител К. Т. Д., Г. П. Д., С. Г. Д., П. Г. Д. и Д.Б. Д. са въвели твърдения в исковата молба срещу „ЗД Е.“ АД за наличие на предпоставките по 226 ал.1 от КЗ /отм./, а именно: На 29.11.2013г., около 06,15ч., на път III-554, км.71+280, Община - Х., при управление на автобус марка „М.“, модел „***“, с рег. № ***, собственост на „Ю.“ ООД, с действията си, водачът Д.Д., в нарушение на правилата за движение - чл.28, чл.37 ал.3, чл.97 и чл.98 от ЗДвП причинил по непредпазливост смъртта на Д. Г. Д., водач на МПС микробус марка „М.“, модел „С.“, с рег. №***, движещ се след автобуса. Ищците твърдят, че поради възникнала техническа повреда по време на движение водачът Д.Д. Д. спрял в дясно от пътното платно, на банкета, без да обезопаси и обозначи повреденото МПС с предупредителен светлоотразителен триъгълник или по друг по подходящ начин, за да бъде забелязан навреме от водачите на приближаващите се превозни средства. Водачът Д. не подал допълнителен сигнал за обозначаване на повреденото МПС, като например включени аварийни светлини, което е нарушение на чл.97 от ЗДвП. Допуснал и нарушение на чл.98 ул.1, т.7 от ЗДвП, като е престоял на място където превозното средство създава опасност и пречка движението. След като автобусът възстановил нормалния си режим на работа на двигателя, водачът Д. предприел рязко навлизане на пътното платно в лентата за движение на микробус марка „М.“ модел „С.“, с рег. №***, управляван от Д. Г. Д., без да подаде ясен и достатъчен за възприемане сигнал със светлинен пътепоказател и без да изчака идващия зад него и движещ се

правомерно в лентата си за движение микробус, при което става причина за ПТП. От момента, в който Д. е навлязъл в лентата за движение на правомерно движещия се водач Д., ударът за последния е бил непредотвратим, като Д. се е движел със съобразена с конкретните пътни условия скорост. В резултат на ПТП водачът Д. по непредпазливост причинил смъртта на Д. Г. Д.. За настъпилото ПТП бил съставен протокол №47/29.11.2013г. и образувано ДП №191/2014г. по описа на ОД МВР- Хасково, прекратено с постановление на Окръжна прокуратура - Хасково по прокурорска преписка №501/2014г. Загиналият от ПТП Д. Г. Д. е съответно съпруг на първата ищца, баща на втория малолетен ищец, син на третия и четвъртия ищец, брат и внук на петия и шестия от ищите. Изложени са подробно факти за съществували близки и сърдечни отношения между ищите и починалия Д. и за негативните промени, които предизвикала в живота на всеки от ищите внезапната му смърт.

Отговорността на ответника се ангажира с наличие на валиден договор по застраховка Гражданска отговорност по отношение на автобус марка „М.“, модел „***“, с рег. № *** - застрахователна полица №***/27.07.2013г., валидна до 26.07.2014г. Искането, с което е сезиран съдът, е да се постанови решение, с което ответникът да бъде осъден да заплати на ищите обезщетение за неимуществени вреди, както следва: на К. Т. Д. и Г. Д. Д., действащ чрез своя законен представител и майка К. Д. – съпруга и син - по 200 000лв. за всеки един от тях; по 30 000лв. като частичен иск от по 150 000лв. за Г. П. Д., С. Г. Д. - родители на починалия и по 100 000лв. за П. Г. Д. - брат и Д.Б. Д. – баба на починалия, ведно със законната лихва от датата на смъртта на Д. Д. – 12.12.2013г.

В представения в срока по чл.367 от ГПК отговор на исковата молба ответникът „ЗД Е.“ АД е оспорил така предявените искове. Не се оспорва факта на настъпилото ПТП, нито наличието на валидни договорни застрахователни правоотношения за автобус марка „М.“, модел „***“, с рег. № ***. Възразява се срещу вината водача на автобуса – Д.Д., съответно – описания в исковата молба механизъм на ПТП. Изложени са насрещни твърдения относно механизма на ПТП, съответно – доводи, че вина за настъпването му има единствено водачът на микробус марка „М.“ модел „С.“, с рег. №*** – починалия Д. Г. Д.. На самостоятелно основание се оспорват исковете на разширения кръг лица /П. Г. Д. - брат и Д.Б. Д. – баба на

починалия Д. Г. Д./, като се наведени доводи и за недопустимост на тези иски. Въведени са и възражения по отношение на размера на претенциите.

В хода на първоинстанционното производство е починала ищцата Д.Б. Д., като на нейно място са конституирани наследниците ѝ – Г. П. Д. и М. П. Б..

От събраните по делото доказателства се установи следното:

Претенцията е за репарирание на вреди при условията, визирани в чл.226 ал.1 от Кодекса за застраховането /отм./, съгласно която разпоредба увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“. В чл.226, ал. 1 от КЗ /отм./ е признато право в полза на увреденото лице, спрямо което застрахованият по разглеждания вид застраховка е отговорен по правилата на чл.45 и сл. от ЗЗД, да предяви пряк иск срещу застрахователя за заплащане на дължимото обезщетение. За да се ангажира отговорността на застрахователя по реда на чл.226 ал.1 от КЗ /отм./, е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка „Гражданска отговорност“, между прекия причинител на вредата и застрахователя. Наред с това, следва да са налице и останалите предпоставки, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител – застрахован, спрямо увредения за обезщетяване на причинените вреди – а именно: да е причинена вреда, тази вреда да е причинена виновно, наличие на причинна връзка между противоправното поведение и причинената вреда.

Не е спорно наличието на валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка „Гражданска отговорност“ с ответното дружество по отношение на автобус марка „М.“, модел „***“, с рег. № *** - застрахователна полица №***/27.07.2013г., валидна до 26.07.2014г. Не е спорен и фактът, че вследствие настъпило на 29.11.2013г. ПТП е починал Д. Г. Д.. Безспорно загубата – смъртта на сродник – съпруг, баща, син, брат, внук, какъвто е починалият за ищците, води до изключително негативни изживявания в житейски аспект, обективно осъществяващи признаците на правното понятие „неимуществени вреди“.

С оглед решаващите мотиви на първоинстанционния съд за неоснователност на исковите, че не е установено извършено виновно

противоправно деяние от застрахования при ответното дружество водач, то основният спорен въпрос, пренесен и пред въззивната инстанция, е дали е един от кумулативните елементи на непозволеното увреждане, пораждащо основание за отговорност на прекия причинител – застрахован, спрямо увредения за обезщетяване на причинените вреди, а именно – тези вреди да са причинени виновно от водача на МПС – автобус марка „М.“ – Д.Д. и наличие на причинна връзка между противоправно негово поведение и причинената вреда.

За изясняване и отговор на този въпрос, първоинстанционният съд правилно, както в мотивите на решение №139/22.11.2019г., постановено по т.д. №191/2018г., така и в мотивите на решение №40/17.02.2023г., постановено по гр.д. №207/2022г., се е позовал на заключенията от допуснатите в двете производства съдебноавтотехнически експертизи. Както съдебноавтотехническата експертиза, изготвена от вещото лице инж. А. в хода на производството по т.д. №191/2018г., така и съдебноавтотехническата експертиза, изготвена в хода на производството по гр.д. №207/2022г., коректно и по идентичен начин описват механизма на ПТП, а именно: На 29.11.2013г. около 06,15 часа на път път III-554, км.71+280, община Х. е възникнало ПТП между автобус марка „М.“ модел „***“ с рег. № ***, собственост на „Ю.“ ООД, управляван от водача Д.Д., движещ се в посока от гр. Х. към С. и микробус марка „М.“ модел „С.“ с рег. №***, управляван от пострадалия Д. Г. Д., движещ се в същата посока. Движението се е извършвало по прав, хоризонтален, асфалтов участък в платно за двупосочно движение, през тъмната част от денонощието, при нормална видимост и сух участък от пътя. Ударът за двете МПС е кос, като микробусът на пострадалия с предна челна дясна част удря задна лява част на каросерията на автобуса, като ударът е възникнал в лентата за движение на двете превозни средства. От гласните доказателства се установява категорично, че автобусът се е предвиждал аварийно, с ниска скорост – съгласно заключенията от автотехническите експертизи - около 20 км/ч. Скоростта на движение на микробуса, управляван от пострадалия водач, е 86 - 89 км/ч, както преди удара, така и към момента на удара, като опасната зона за спиране на микробуса при така определената скорост е 82 м. Мястото на удара между автобус „М.“ и микробус „М.“, съгласно обективните находки, е в дясната лента за движение като в момента на удара автобусът е бил разположен

успоредно на осевата линия и ляв габарит на 0,9м вдясно от разделителната линия на лентите за движение. Преди удара двете МПС са се движели в дясната лента за движение на къси светлини на фаровете. Водачът на микробус „М.“ е достигал до дистанция около 42м. зад задната част на автобуса или на около 54м. от мястото на удара, когато водачът е възможно да е възприел опасността. Преди удара не са налице спирачни следи, което означава, че водачът на микробус „М.“ /пострадалият Д./ не е възприел опасността на разстояние по голямо от 54м. от мястото на удара. Технически съобразената дистанция на движение между двете МПС е била около 94 метра, като водачът на микробус „М.“ е следвало да предприеме спиране на разстояние близко до определената дистанция, за да предотврати удара. Водачът на микробус „М.“ е имал техническата възможност да намали скоростта или спре преди мястото на удара при своевременно възприемане на опасността. Светлините на намиращия се в дясната лента автобус „М.“ са били видими за водача на микробус „М.“ на около 480 м. от мястото на удара. И двете вещи лица са категорични в заключението си, *че техническата причина, довела до възникването на удара, е движението на микробус „М.“ на разстояние по-малко от минималната дистанция зад автобус „М.“ в условията на намалена видимост, определена от движението в тъмната част на денонощието. Водачът на микробус „М.“ е имал техническата възможност да намали скоростта на движение, която да е съобразена с далечината на видимост и с дистанцията до преднодвижещото се превозно средство.* В същото време вещите лица са категорични, че водачът на автобус „М.“ е *нямал техническата възможност да предотврати ПТП при така предприетите действия от водача на микробус М..* И двете експертизи съдържат констатации за липса на обективни находки, *които да определят спиране на автобуса в десния банкет с частично навлизане в него. Към момента на удара автобусът е бил изцяло в дясната пътна лента и собствена надлъжна ос успоредно разположена на надлъжната ос на пътя.* Вярно е, че в допълнителното заключение, изготвено от вещото лице У. /гр.д. №207/2022г./, е анализиран соченият от ищите вариант – че автобусът е бил позициониран на банкета и преди момента на удара е предприел навлизане на пътното платно, без да изчака движещия се зад него микробус „М.“. Това допълнително заключение, обаче, е изготвено само на база теоретична възможност, докато основното заключение, както и заключението, изготвено

от вещото лице А., са изготвени на база обективните данни от местопроизшествието, доколкото същите са запазени, както и на база притежаваните от вещите лица специални знания в съответната област и същите са категорични, че както преди момента на удара, така и към момента на удара, автобусът не е бил в стационарно положение, а е бил в движение, макар и с ниска скорост. Освен това и при изследвания в допълнителното заключение теоретичен вариант на механизма на ПТП – при позициониране на автобуса/статично положение на банката – от мястото на позициониране на автобуса върху десния банкет, със собствена надлъжна ос, успоредна на оста на пътя и скорост на движение около 20км/ч, до мястото на позициониране на автобуса на мястото на удара, е изминато разстояние от 31,4м за време от 5.6сек. За това време и спрямо този момент микробусът, управляван от пострадалия, е бил на разстояние около 138м от мястото на удара при относително равномерна скорост на движение от около 89км/ч. И ако се приеме, че това е моментът на възникване на опасността за водача на микробуса, то той е имал техническа възможност да предотврати ПТП, тъй като опасната му зона за спиране е била около 100м. Следва да се акцентира и върху констатациите на вещите лица, че, според габаритите на автобуса /2.3м./ и ширината на банката /2м./, част от автобуса би заемала пътната лента и при негово стационарно положение, при което, водачът на микробуса, на разстояние 138м от автобуса и при видимост на около 480м. от мястото на удара, и спиращен път 100м, отново е имал възможност да съобрази пътната обстановка и да намали скоростта си или да заобиколи автобуса. Вярно е и че при установена техническа повреда на МПС /каквато е установена при автобуса и от показанията на самия водач – Д., разпитан като свидетел, както и от показанията на останалите свидетели – Д. Д. и В.К. – пътници в автобуса/, водачът е длъжен да спре, но на безопасно място, ако такова е налично и да обезопаси мястото с предупредителни знаци. В случая са приложими по-скоро правилата на чл.101 ал.1 от ЗДВП, съгласно които, при възникване по време на движение повреда или неизправност на ППС, водачът е длъжен да спре. Според показанията на свидетеля Д., които се подкрепят от показанията на свидетеля Д. Д., непосредствено преди удара, водачът на автобуса, управлявайки го с ниска скорост, е „търсел“ подходящо място да спре автобуса, доколкото автобусът все пак е бил в движение – „автобусът нещо прекъсваше и шофьорът *отби плътно в банката*“ – показанията на св.

Д.. Именно от показанията на този свидетел, както и от показанията на свидетеля К., противно на твърденията на жалбоподателите, не може да се направи извод, че непосредствено преди удара автобусът е бил спрял и внезапно е пресякъл траекторията на движение на микробуса, управляван от пострадалия. Вярно е, че в показанията на свидетеля К. се съдържат данни за спиране на автобуса „защото бяхме спрели“. Но възприятията на свидетеля К., изведени от самите му показания, не съдържат достатъчна яснота, доколкото същият депозира и показания „не помня нищо.....повече спяхме в автобуса, усетихме удар отзад,имаше сигурно някакъв проблем...“. Т.е. – възприятието за спиране на автобуса, съпоставимо с показанията на свидетеля Д.Д., които са по-конкретни и по- непосредствени /свидетелят е пътувал на седалката зад шофьора и е наблюдавал ситуацията/, както и съпоставимо със заключенията от САТЕ, явно при свидетеля К. са свързани с момента непосредствено след удара. Свидетелят Д. е категоричен, в показанията си, че ударът е настъпил при движение на автобуса „плътно в банкета“ – свидетелят не депозира показания, че автобусът е спрял и при тръгването му е настъпил ударът, а показанията му са: *„отби плътно в банкета..... и изведнъж се чу удар“*. Ето защо липсва нарушение на правилата за движение по пътищата от страна на водача на застрахования автобус, на които се позовават жалбоподателите. Не са нарушени изискванията на чл.97 от ЗДвП, включително и правилата по чл.59а от ЗДвП, доколкото пътното превозно средство – автобус, не е било спряно на платното за движение, както извън населено, така и в населено място, като неизместването да е било невъзможно, за да възникне задължението на водача по чл.97 ал.3 от ЗДвП - да обозначи повреденото превозно средство с предупредителен светлоотразителен триъгълник или по друг подходящ начин. Освен това показанията на свидетеля Д., включително и показанията на свидетеля М.Х. /заемал длъжността „младши разследващ полицай“ към процесния момент и посетил местопроизшествието/ са категорични, че автобусът преди и към момента на удара, както и след удара с микробуса, е бил с включени аварийни светлини. Нормата на чл.98 ал.1, т.7 от ЗДвП е неприложима в конкретния случай, доколкото същата регламентира правила, неотносими към конкретната пътна обстановка - на платното за движение, където разстоянието между пътното превозно средство и пътната маркировка, забранена за пресичане, е по-малко от 3 метра или с пътен знак е забранено

изпреварването. Не е нарушено и задължението на водача на автобуса, визирано в чл.37 ал.3 от ЗДвП - водачът на пътно превозно средство, излизащо на път от крайпътна територия, като двор, предприятие, гараж, паркинг, бензиностанция и други подобни, е длъжен да пропусне пешеходците и пътните превозни средства, които се движат по този път, нито е налице нарушение на правилата за движение, визирани в чл.28 от ЗДвП – за подаване на съответните сигнали – доколкото от страна на водача на автобуса не е извършено действие по „излизане от крайпътна територия“, нито е предприел маневра „завиване“ или „отклонение наляво“, а същият се е движел с ниска скорост по пътното платно, което е следвало да бъде съобразено от водача на микробуса. Изведен от компетентно изготвените съдебноавтотехнически експертизи, включително и от допълнителното заключение на вещото лице У., съпоставимо и с гласните доказателства, единственият извод, който може да се направи, е, че ПТП-то е настъпило единствено по вина на водача на микробуса – пострадалия Д., който е нарушил правилата за движение по пътищата – чл.20 от ЗДвП - не се е съобразил с конкретните пътни обстоятелства; чл.23 ал.1 от ЗДвП ал.1 – не е спазил необходимото разстояние от движещото се пред него ППС, така че да може да избегне удар с него, тъй като техническата причина, довела до възникване на удара е движението на микробус „М.“ на разстояние, по-малко от минималната дистанция зад автобус „М.“ в условията на намалена видимост, а технически съобразената дистанция на движение между двете МПС е около 94 метра, като водачът на микробус „М.“ е следвало да предприеме спиране на разстояние близко до определената дистанция, за да предотврати удара, да намали скоростта или спре преди мястото на удара при своевременно възприемане на опасността или да заобиколи и изпревари движещото се с ниска скорост пред него ППС. До този обоснован извод - за липса на противоправно поведение/вина от страна на водача на автобуса, на чиято вина се основава претенцията на ищците спрямо застрахователя, правилно е стигнал и окръжният съд. Ето защо неоснователно е оплакването на жалбоподателите в насока, че първоинстанционният съд е извършил неправилна преценка относно причината за настъпване на процесното ПТП. При описаното поведение на водачите на двете МПС при конкретната пътна обстановка, първоинстанционният съд е извел правилния извод за липса на вина от страна на водача на автобуса. За да обоснове извод за липса на

виновно поведение от страна на водача на автобуса, окръжният съд е извършил обективна преценка на доказателствата по делото, при която, в исковото производство не е установено деликтно поведение на водача на посоченото от ищците застраховано МПС – автоус „М.“, за да се ангажира и функционалната отговорност на застрахователя.

По изложените съображения въззивните жалби се явяват неоснователни, а обжалваните решения, като правилни, следва да бъдат потвърдени.

По подадената частна жалба срещу постановеното по реда на чл.248 от ГПК определение №386/24.04.2023г.:

Същото е постановено по молба с вх. №1733/23.02.2023г., подадена от ответника по делото „ЗД Е.“ АД. Искането е за допълване на постановеното по делото решение №40/17.02.2023г. по гр.д. №207/2022г. по описа на Окръжен съд - Хасково, като в тежест на ищците М. П. Б. и Г. П. Д. се присъдят сторените в първоинстанционното производство разноски, както и разноските, сторени пред ВКС – 11 200лв. – заплатена държавна такса. С постановения съдебен акт окръжният съд е осъдил М. П. Б., с ЕГН ***** и Г. П. Д., с ЕГН ***** да заплатят на ЗД „Е.“ АД, с ЕИК *** сумата в размер на 2 211лв., представляващи сторени разноски, като е постановил: „молбата на ЗД „Е.“ АД, с ЕИК *** в останалата ѝ част остава без уважение“. Частната жалба е срещу тази част от определението, с която ищците М. П. Б. и Г. П. Д. са осъдени да заплатят на „ЗД Е.“ АД, с ЕИК *** сумата в размер на 2 211лв. – разноски по делото.

Частната жалба е неоснователна. Доводите на жалбоподателите в насока, че определението по чл.248 от ГПК е неправилно, с аргументи за неправилност на допълненото решение, не намира опора в процесуалната норма – чл.78 ал.3 от ГПК, която регламентира правото на ответника да получи сторените в производството разноски при отхвърляне на предявения срещу него иск. Нормата, която се прилага при приключване на делото в съответната инстанция, е правилно приложена от окръжния съд, при което определението, като правилно в обжалваната му част, следва да бъде потвърдено.

По разноските, сторени във въззивното производство:

При този изход на делото и на основание чл.273 от ГПК, във вр. с чл.78,

ал.3 от ГПК жалбоподателите следва да заплати на въззиваемата страна направените разноси по делото за въззивното производство. В настоящето производство се претендира юрисконсултско възнаграждение, в определен от съда размер. Определено съгласно чл.25 ал.1 от Наредба за заплащане на правна помощ и доколкото настоящето въззивно производство е протекло в рамките на едно съдебно заседание, юрисконсултското възнаграждение следва да бъде в размер на 300лв. С оглед крайния изход от спора, следва да бъдат съобразени и присъдени и разноските, направени в производството по в.т.д. №336/2020г. по описа на ПАС. По същото е претендирано юрисконсултско възнаграждение в размер на 450лв., съгласно представен списък на разноските. На преценка подлежат и разноските, сторени в касационното производство – което е коментирано и в постановеното по реда на чл.248 от ГПК определение №50031/07.02.2023г. по т.д. №65/2021г. на ВКС, включително и в мотивите на постановеното по реда на чл.248 определение №386/24.04.2023г. по гр.д. №207/2022г. по описа на Окръжен съд – Хасково. Но с последния съдебен акт - определение №386/24.04.2023г. по гр.д. №207/2022г. по описа на Окръжен съд – Хасково, окръжният съд се е произнесъл изрично с диспозитива на определението, като е постановил: „молбата на ЗД „Е.“ АД, с ЕИК *** в останалата ѝ част оставя без уважение“. В тази му част определението не е обжалвано от заинтересованата страна и същото е влязло в законна сила. При стабилизиране на съдебния акт в тази му част, няма процесуална възможност въпросът за разноските, сторени в касационното производство, да бъде пререшаван. Ето защо в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят разноси в общ размер на 750лв. – юрисконсултско възнаграждение.

Водим от изложеното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №139/22.11.2019г., постановено по т.д. №191 по описа за 2018г. на Окръжен съд Хасково, в частта, с която са отхвърлени предявените субективно съединени иски с правно основание чл.226 ал.1 КЗ /отм./ от К. Т. Д. ЕГН *****, Г. Д. Д. ЕГН *****, действащ чрез своята майка и законен представител К. Т. Д. ЕГН *****

за сумите от по 200 000лв. за всеки от тях, от Г. П. Д. ЕГН ***** и С. Г. Д. ЕГН ***** за сумите от по 30 000лв. за всеки от тях, предявени като частични от пълния претендиран размер от 150 000лв. за всеки от тях, от П. Г. Д. ЕГН ***** за сумата от 100 000лв. против ЗД «Е.» АД, С., ЕИК ***, представляващи обезщетения за неимуществени вреди, причинени от настъпилата на 29.11.2013г. смърт на Д. Г. Д., вследствие ПТП, станало на 29.11.2013г. между МПС автобус марка «М.», с рег. № ***, управляван от Д.Д.Д. и микробус, марка «М.», модел «С.» с рег. № ***, управляван от Д. Г. Д..

ПОТВЪРЖДАВА решение №40/17.02.2023г., постановено по гр.д. № 207/2022г. по описа на Окръжен съд Хасково, с което са отхвърлени прекият иск на М. П. Б. и съединеният с него нов пряк иск на Г. П. Д., ЕГН***** - и двамата наследници на Д.Б. Д., б.ж. на гр.Х., конституирани като ищци с протоколно определение постановено в открито съдебно заседание на 07.10.2019г., по т.дело №191/2018г., по описа на ОС-Хасково, против ЗД „Е.“ АД, С. с ЕИК *** за сумата в размер на по 50 000лв. по всеки иск - застрахователно обезщетение за претърпените неимуществени вреди в резултат на ПТП на 29.11.2013г. лично от Д.Б. Д., починала в хода на производството по т.дело № 191/2018г. по описа на ОС- Хасково.

ПОТВЪРЖДАВА определение №386/24.04.2023г., постановено по гр.д. №207/2022г. по описа на Окръжен съд - Хасково по реда на чл.248 от ГПК, в обжалваната част, с която е допълнено решение №40/17.02.2023г., постановено по гр.д. №207/2022г. по описа на Окръжен съд - Хасково, в частта за разноските, като: М. П. Б., с ЕГН ***** и Г. П. Д., с ЕГН ***** са осъдени да заплатят на „ЗД Е.“ АД, с ЕИК *** сумата в размер на 2 211лв., представляващи сторени разноски.

ОСЪЖДА К. Т. Д. ЕГН *****, Г. Д. Д. ЕГН *****, действащ чрез своята майка и законен представител К. Т. Д. ЕГН *****, Г. П. Д. ЕГН *****, С. Г. Д. ЕГН *****, П. Г. Д. ЕГН ***** и М. П. Б. с ЕГН ***** да заплатят на „З. Е.“ АД, ЕИК *** разноски за въззивното производство в размер на 750лв. – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, а в частта, имаща характер на

определение – в односедмичен срок.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____